

Lieve mensen, op mijn beurt heet ik jullie allemaal van harte welkom in deze mooie Sint-Waldetrudiskerk.

Het is mij weer eens overkomen. Mijn vader zei altijd: " ons Marleen heeft één groot gebrek: haar mond is altijd rapper dan haar verstand".

En dat is ook nu weer gebeurd. In december vorig jaar kwam Lieve Peeters bij mij thuis aan met de vraag of ik niet wilde komen getuigen op de preekstoel. Ik zou een half uurke de tijd krijgen om te antwoorden op de vraag: " wat betekent het voor mij als ik zeg : ik ben christelijk gelovig."

Mijn eerste reactie was: dat is niks voor mij, wat moet ik daar gaan vertellen, er zijn veel andere mensen die dat véél beter kunnen dan ik.

Lieve vertrok...maar toen ze mij een tijd later opnieuw de vraag stelde, had ik al ja geantwoord voor ik het goed en wel besepte. En hoe korterbij deze dag kwam, hoe meer ik mij begon af te vragen wat ik toch moest gaan vertellen...gewoon vertellen vanuit uwen buik hadden ze mij gezegd, maar ik voelde niet veel komen uit die buik.

En hier sta ik dan, met knikkende knieën en een hart dat bonst tot in mijn keel.

Toen ik dan de flyers van de vorige edities bekeek, en daar ronkende namen tegenkwam als Rik Torfs, Agnes Pas, Ronald Sledsens, onze bisschop Johan Bonny, zuster Jeanne Devos, monseigneur Leonard, Bart Paepen en nog vele anderen, toen sloeg de schrik mij helemaal op het lijf. Allemaal mensen die theologie of iets gelijkaardigs gestudeerd hebben, die het evangelie bijna van buiten kennen, die gewoon zijn om voor een groot publiek te spreken, die uren kunnen volpraten...en ik ...

Ik ben maar een doodgewone verpleegkundige, ik heb helemaal geen theologie gestudeerd, wat kan ik in Godsnaam aan die

mensen gaan vertellen, verpleegkundigen zijn vooral doe-mensen, ik heb nog nooit in mijn leven een half uur aan elkaar gesproken, tenzij in een bijscholing voor onze eigen verpleegkundigen, maar dan gaat het echt over mijn vak , over mijn verpleegkundig handelen, over dingen die ik helemaal in de vingers heb, en dan is het voor een klein groepje mensen die ik allemaal stuk voor stuk ken.

“ wat betekent christelijk geloven voor mij ”

Sta me toe, lieve mensen, dat ik met jullie even terugga in de tijd.

Ik ben geboren in een traditioneel Vlaams boerengezin, als oudste in de rij van 6 kinderen.

Zorgen voor mensen, kregen we thuis met de paplepel ingelepeld. Grootvader langs vaders zijde woonde bij ons in en was in zijn laatste levensjaren zwaar zorgbehoevend, vader en moeder hadden hun handen vol met de boerderij, en van jongs af leerden wij daarom ook om zorg te dragen voor hem. Ons vader had ook heel wat oude , ongehuwde tantes die wij regelmatig moesten gaan helpen. Als kind ging ik er dan tijdens de schoolvakanties enkele dagen naartoe om hen te helpen bij de grote schoonmaak, of om hen gewoon wat gezelschap te houden.

Sociale bewogenheid zat als het ware in onze genen: ons moeder was bestuurslid van de boerinnenbond, ging mee koken op chirokamp en onze vroegere pastoor wist haar altijd wel wonen als hij ergens een werkende hand nodig had, en onze vader die zat in het kerkefabriek.

Op jonge leeftijd werd ik zelf ook chiroleidster, ik gaf mee vormselcatechese en ik stond mee aan de wieg van de kindervieringen.

Toen ik thuis vertelde dat ik graag verpleegkundige zou worden, schrok daar niemand van.

Ik begon mijn opleiding in het Sint Elisabethinstituut in Turnhout.

In die tijd moesten we als leerling verpleegkundige heel veel stage lopen in het ziekenhuis.

Daar werd ik sterk geraakt door de vele gasthuiszusters die toen nog actief waren in het ziekenhuis. Hun manier van met mensen bezig zijn, hun warme aandacht, hun tijd hebben, er altijd zijn voor de meest zorgbehoevenden ...dat boeide mij enorm, zij waren mijn grote voorbeeld...

Ik werd er zelfs van overtuigd , dat, als ik een goede verpleegkundige wilde zijn , dat ik dan ook zuster moest worden.

Lange tijd hield ik die gedachte voor mij alleen, ik ging zelfs in het geniep roepingenweekends volgen, ik vroeg op zondagavond al om mij naar het internaat te brengen, ipv op maandagmorgen...zo kon ik nog wat tijd bij die zusters doorbrengen en daar voelde ik mij goed bij.

Toen ik op een mooie dag thuis vertelde dat ik zuster wilde worden, was het antwoord van ons vader zeer duidelijk: " meiske, ge gaat eerst enkele jaren werken, zodat ge goed weet wat het leven is, en als ge dan nog goesting hebt, dan moogt ge van mij gaan".

Ik was sterk ontgoocheld, hoe kon ons vader zo iets verbieden, hij had zelf toch ook 3 tante nonnekes waar hij bovendien heel fier op was...

ik zag mijn droom in rook opgaan...

Toen ik dan mijn diploma in handen had, begon ik te werken bij het Wit-Gele Kruis.

De ganse dag reed ik van de ene patiënt naar de andere, ik mocht in allerlei verschillende huizen binnenkomen, van de sjiekste villa tot de meest erbarmelijke woning.

Ik herinner het mij of het gisteren was: een huis waar ik aanbelde, werd ik gevraagd mijn schoenen uit te doen, de sloefkes stonden klaar, en dan werd ik door de huishoudster meegetroond naar een enorme slaapkamer, waar de heer des huizes op zijn spuitje lag te wachten, ik kwam altijd te vroeg of te laat, ik had altijd koude handen, ik sprak teveel of te weinig, kortom, hij was niet gemakkelijk tevreden. Toch haalde ik het uiterste uit de kan om vriendelijk te zijn tegen deze man, hij kon er tenslotte ook niet aan doen dat hij zo een brompot was.

Maar enkele straten verder moest ik naar 2 broers in een oud vervallen boerderijtje.

Één van de twee lag na een ernstige hersenbloeding verlamd in bed, de andere zorgde voor hem, op zijn manier. Bij aankomst moest ik eerst water putten, in een kookpot op de leuvense stoof zetten, en als het water warm was kon ik beginnen te wassen.

Pampers voor volwassenen bestonden toen nog niet en een automatisch wasmachine hadden die mensen al evenmin.

Hun eten was heel eenzijdig: elke dag gekookte petatten en melk van hun enige koe. Maar die mensen waren zo blij, zo dankbaar, dat ik naar hen kwam, want zij waren "maar volk van achteraf" zeiden ze zelf, en toch kwam er nu dagelijks iemand bij hen die met hen begaan was, die aandacht gaf aan hen, die vooral tijd maakte voor hen...

Dat zijn beelden die ik nooit vergeet... heeft Jezus niet gezegd: wat je aan de minsten van de mijnen doet, dat heb je ook aan mij gedaan...

Ik had toen helemaal niet het gevoel dat ik ging werken, maar dat ik elke dag dingen mocht gaan doen die ik graag deed. Al die verschillende zieken hadden allemaal hun eigen verhaal, hun eigen levensgeschiedenis, en als jonge snotneus mocht ik

daar zomaar deel van uitmaken. Mensen vertrouwden mij vaak geheimen toe...

Ooit vroeg een jonge vrouw, die wist dat ze moest sterven: “ Marleen, als ik er niet meer ben, wilt ge dan regelmatig nog eens binnenkomen om te zien of onze Staf zijn plan kan trekken met ons 2 kindjes”

Ik beloofde de vrouw dat ik dat zou doen, en dat gaf haar rust...En ik heb dat ook gedaan, een aantal jaren lang stopte ik op geregelde tijdstippen bij dat gezin, tot de kinderen zo goed als volwassen waren...

Na 2 jaar werken vroeg ons vader mij hoe het nu zat met mijn nonnekensdroom...en ik moet toegeven, ons vader had gelijk. Elke dag opnieuw mocht ik ervaren dat ik in mijn werk ook goed kon zijn voor mensen, dat ik iets kon betekenen voor hen...en daar hoefde ik echt geen nonneke voor te worden.

Elke dag opnieuw, met open hart en open handen naar mensen toegaan, echt met hen meeleven, met hen begaan zijn, dat gaf mij een goed gevoel, mijn nonnekensdroom is dan ook een stille dood gestorven.

Na 4 jaar als basisverpleegkundige gewerkt te hebben, kreeg ik de kans om afdelingshoofd te worden in de regio Herentals.

Ik zag hierin een grote uitdaging: ik zou sturing mogen geven aan een groep verpleegkundigen. Dat was een unieke gelegenheid om waarden en normen die ikzelf enorm belangrijk vond, ook aan hen mee te geven, en die normen zelf zodanig voor te leven, dat ze als algemene regel konden gelden: zaken die voor mij van kapitaal belang zijn om goede zorg te kunnen geven zijn de volgende:

1) behandel elke zieke met respect,

2) spreek niet over die diabeet, die gebroken heup, maar over de patiënt als mens,

3) neem tijd voor mensen,

4)zie verder dan de zorg alleen

5) sta open voor de mensen hun zorgen en vragen en doe er ook iets mee,

6) ga met hen een stuk mee op weg.

Ik zeg altijd: een goede thuisverpleegkundige is niet enkel verpleegkundige, ze moet ook een maatschappelijke rol vervullen, ze moet een stukje pastor of herder zijn, maar ze moet vooral een groot hart hebben. Je kan technisch een perfecte verpleegkundige zijn, maar als je de patiënt niet benadert vanuit een holistische visie, dan ben je in de thuisverpleging zeker niet op je plaats.

Vandaag zijn we 30 jaar verder, en werk ik nog elke dag aan het bijbrengen van die belangrijke waarden, omdat ik ervan overtuigd ben, dat elke patiënt daar nood aan heeft...

Wij kunnen niet toveren, heel vaak moeten wij machteloos toezien hoe mensen aftakelen en uiteindelijk ook sterven, maar ik ben er rotsvast van overtuigd dat die oprecht warme aanwezigheid van hulpverleners ,voor mensen toch helend kan werken.

Het gebeurt regelmatig dat ik na de zorg aan het bed van de patiënt ga zitten, hem laat vertellen over wat hem bezig houdt, en ik verschiet er nog altijd van welke diepe gesprekken daar soms uit voortvloeien...mensen hebben vaak angst om te sterven, zitten met veel vragen over hun naderende dood. Gewoon luisteren, toegeven dat je er ook geen antwoord op weet, je eigen onmacht en verdriet durven tonen, of soms zelfs even met hen bidden, werkt vaak beter dan eender welk pilleke of spuitje om rustig te zijn.

Ik durf zelfs aan mensen voorstellen , als ik voel dat zij gelovig zijn, om hen te zegenen, want zegenen betekent toch niet meer of niet minder dan iemand het allerbeste toewensen, wat dat dan ook mag zijn.

Maar ik heb ook nog een leven buiten mijn werk .Al ruim 35 jaar ben ik heel veel bezig met ziekenzorg op onze parochie, mijn beroepsactiviteit gaat zo naadloos over in mijn vrijetijdsbesteding.

Ook in dit vrijwilligerswerk mag ik altijd opnieuw ervaren, dat zorg dragen voor mensen, jezelf echt rijker maakt.

Op regelmatige tijdstippen organiseren wij activiteiten voor onze zieken, gaande van een kaart- en spelnamiddag, een wandeling, een bedevaart, een uitstap, tot zelfs elk jaar een volledige vakantieweek.

Soms hoor ik van collega's op het werk: " ge moet toch goed zot zijn, ge zit al een heel jaar tussen de zieken, en dan ga je er nog mee op vakantie ook".

Maar ik kan jullie verzekeren, als je van dit vrijwilligerswerk éénmaal geproefd hebt, geraak je er echt aan verslaafd. En van een verslaving af geraken is heel moeilijk.

Als je ziet hoe die mensen stralen na zo een daguitstap of tijdens onze vakantie, dat is met geen geld te betalen. Zonder het te beseffen , voer je hiermee een werk van barmhartigheid uit, dat Mattheus omschrijft als: " ik was ziek, en jij hebt mij bezocht".

Na de bedevaart naar Scherpenheuvel van vorige week, vroeg iemand mij : " Marleen, dat zou je meer moeten doen, 1 keer per maand iets organiseren, dat moet toch haalbaar zijn, ik heb vandaag weer energie en kracht gekregen , zei die vrouw, om weer wat verder te kunnen..."

Ik kan jullie verzekeren, lieve mensen, zulke uitspraken geven mij vleugels. Zulke uitspraken doen mij beseffen dat mensen, maar dan vooral zieke en kwetsbare mensen, nood hebben aan aandacht, aan genegenheid, aan mensen die er kunnen zijn voor hen.

Als we teruggaan naar de oorspronkelijke betekenis van de naam van God, van het woord Jahwe, dan wil dit gewoon zeggen: "ik zal er zijn voor u", niet meer of niet minder, " ik zal er zijn voor u "

Als ik mijzelf een volgeling van Christus wil en durf noemen, als ik durf beweren dat ik christelijk gelovig ben, is het niet meer dan evident, dat ook ik die naam mee waarmaak.

Dat ik er ben voor de anderen, niet alleen voor hen waar ik mij goed bij voel, maar vooral voor de zwakke, voor de gekwetste mens.

Elke dag opnieuw er zijn voor die mensen, niet met grote heldendaden, maar hen gewoon laten voelen dat ze er niet alleen voorstaan, dat er iemand is die om hen geeft, iemand die het goed met hen voorheeft, iemand op wie ze kunnen rekenen...

Soms zit ik te dromen, en dan denk ik: " moest iedereen dat een heel klein beetje doen, er zijn voor de anderen, ieder in zijn eigen buurt, in zijn eigen werkkring , in zijn eigen familie, in zijn eigen parochie, dan zou een organisatie als ziekenzorg niet meer nodig zijn," ...maar ik vrees dat dit bij dromen zal blijven...

Buiten mijn werk als verpleegkundige, en mijn vrijwilligerswerk in ziekenzorg, heb ik nog een andere bezigheid en dat is voorgaan in begrafenissen en in woorddiensten.

Een aantal jaren geleden was er in onze parochie een open avond, met als thema: " wie zal binnen 7 jaar onze doden begraven?"

Deze vraag bleef door mijn hoofd spelen. Door mijn werk **en** door mijn vrijwilligerswerk in ziekenzorg, kom ik regelmatig in contact met families die afscheid moeten nemen van een geliefd iemand. Op zulke momenten zijn mensen vaak zo broos, zo breekbaar, zo hulpeloos ook.

Een waardig afscheid, op een respectvolle en serene manier, is dan heel waardevol, dat geeft mensen troost in die moeilijke periode, en ik wou hier echt mijn steentje toe bijdragen.

Maar ik moet mijne kop ook niet in het zand steken: het is een feit dat er steeds minder mensen een kerkelijke begrafenis hebben...is de afstand tot onze kerk te groot geworden???

Hebben mensen geen band meer met onze kerk????

Vinden mensen niet meer wat ze zoeken in onze kerk???

In ieder geval nam ik het besluit om enkele lessen te gaan volgen bij Bart Paepen, en nadien heb ik ongeveer een jaar stage gelopen bij onze diaken Cis Marinus. Telkens liet hij mij een stukje van de begrafenis zelf doen. Na een grondige evaluatie, kreeg ik dan het mandaat van onze bisschop van gemandateerde uitvaartvoorganger.

In afspraak met onze diaken, ga ik nu geregeld voor in begrafenissen. Telkens weer zijn dat voor mij moeilijke, emotionele, maar ook zeer dankbare momenten.

Op de moeilijkste momenten in het leven, mensen nabij mogen zijn, met hen een stukje op weg gaan, mee in hun verdriet, maar ook in hun hoop en geloof gaan staan, dat doet iets met een mens. Hans Vanackere heeft ooit eens gezegd: elke begrafenis die ik voorga, kost mij 5 minuten van mijn leven...

En ik denk dat ik hem gelijk moet geven, je gaat op die ogenblikken mee in het verdriet van de familie staan, maar tegelijkertijd wordt je ook met je eigen verdriet geconfronteerd. En dat kun je niet, samen met je albe uitdoen, dat blijft aan je

vel kleven, soms dagenlang. Maar als de familie na afloop van de dienst dan komt zeggen, dat je voor hen een steun was, dat je woorden van de liturgie hen toch wat troost hebben kunnen geven, dan weet je weer waarom je dit doet, en dan kan ik hier kracht uit putten om weer verder te doen.

Als ik terugkijk naar Jezus en zijn evangelie, dan kan ik niet anders dan zeggen dat zijn boodschap één groot liefdesverhaal is. Jezus heeft ook duidelijk gezegd: " dit is mijn gebod, dat je elkaar liefhebt".

En dat liefhebben, probeer ik elke dag opnieuw waar te maken in mijn leven, liefhebben in de brede zin van het woord.

Met liefde en tederheid tracht ik zieke mensen te verzorgen, tracht ik leiding te geven aan een groep verpleegkundigen, met diezelfde liefde neem ik mijn engagement als ziekenzorgvrijwilliger op, en met weer diezelfde liefde wil ik mensen een waardig afscheid bezorgen.

Om dit allemaal te kunnen doen, heb ik de nodige voeding nodig, en die kan ik putten uit regelmatig gebed, af en toe een gesprek aangaan met die God, die er altijd is voor ons, die er ook altijd is voor mij.

Ook de wekelijkse vieringen in de kerk, zij het eucharistieviering of woorddienst, geven mij impulsen om mijn weg verder te gaan.

En zo probeer ik dan , op mijn manier, met vallen en opstaan, christelijk gelovig te zijn.